

Sygn. akt VIII C 2122/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 kwietnia 2018 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi, VIII Wydział Cywilny

w następującym składzie :

Przewodniczący : Sędzia SR Tomasz Kalsztein

Protokolant : sekr. sąd. Kamila Zientalak

po rozpoznaniu w dniu 29 marca 2018 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa H. A. z siedzibą w S.

przeciwko J. J.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt VIII C 2122/17

UZASADNIENIE

W dniu 6 czerwca 2013 roku powód – H. A. z siedzibą w S., reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wytoczył przeciwko pozwanej J. J. powództwo o zapłatę kwoty 12.522,07 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwot i dat wskazanych w pozwie, a także wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód podniósł, że dochodzona pozwem wierzytelność wynika z braku zapłaty przez pozwaną kwoty z tytułu zawartej umowy kredytu nr (...). Na mocy umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 21 grudnia 2012 roku pomiędzy Bankiem (...) S.A. z siedzibą w K. a powodem, nastąpił przelew wierzytelności przeciwko pozwanej. Na dochodzoną kwotę składało się: należność główna w kwocie 4.282,64 zł, odsetki naliczone od należności głównej w kwocie 8.108,20 zł oraz koszty w kwocie 131,23 zł. (pozew k. 2-3)

W dniu 25 lipca 2013 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie wydał w przedmiotowej sprawie nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, którym zasądził od pozwanej na rzecz powoda dochodzoną wierzytelność wraz z kosztami procesu. (nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym k. 3v)

Od powyższego nakazu zapłaty sprzeciw złożyła pozwana zaskarżając go w całości. (sprzeciw od nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym k. 12)

Postanowieniem z dnia 25 sierpnia 2017 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie stwierdził skuteczne wniesienie sprzeciwu i przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi. (postanowienie k. 14)

Następnie powód uzupełnił braki pozwu po przekazaniu sprawy z e.p.u. i podtrzymał powództwo w całości. (pismo procesowe k. 17)

Na rozprawie w dniu 29 marca 2018 roku pełnomocnik powoda nie stawiał się, zawiadomienie doręczono w prawidłowy sposób. Stawiła się pozwana J. J., która wniosła o oddalenie powództwa w całości. Pozwana potwierdziła fakt korzystania z karty kredytowej w 2005 roku, z której przestała korzystać w 2007 roku. Dodała, że przyznany w ramach karty limit kredytowy wynosił 2.400 zł. Pozwana zakwestionowała wysokość dochodzonego roszczenia, nie zgadzając się z kwotą żadaną przez powoda. Nadto wskazała, że do pozwu załączono inny numer umowy, aniżeli przytoczony w treści uzasadnienia pozwu. (protokół rozprawy k. 101-102)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny :

W dniu 7 marca 2005 roku pozwana J. J. zawarła z pierwotnym wierzycielem (...) Bank S.A. z siedzibą w G. umowę o kartę kredytową (...) nr (...) -001, zgodnie z którą bank przyznał pozwanej limit kredytowy w wysokości 2.400 zł, zaś pozwana zobowiązała się do zapłaty swoich zobowiązań wynikających z wykonanych operacji wraz z należnymi bankowi opłatami i prowizjami. (umowa nr (...) k. 22-23, wniosek o wydanie karty kredytowej k. 33-36)

W dniu 21 grudnia 2012 roku Bank (...) S.A. Grupa (...) z siedzibą w K. zawarł z powodem H. A. z siedzibą w S. umowę sprzedaży wierzytelności wyszczególnionych w wykazie wierzytelności stanowiącym załącznik nr 1 do powyższej umowy. (umowa sprzedaży wierzytelności k. 42-60, załącznik nr 1 k. 71, okoliczności bezsporne)

W dniu 16 stycznia 2013 roku powód skierował do pozwanej zawiadomienie o przelewie wierzytelności, zaś w pismach z dnia 28 lutego 2013 roku oraz z dnia 23 kwietnia 2013 roku wezwał do spłaty zadłużenia, które w drugim przywołanym wyżej wezwaniu do zapłaty określono na kwotę 12.706,10 zł. Do przedmiotowych pism nie został załączony dowód nadania ani zwrotne potwierdzenie odbioru przesyłki dla pozwanej. (zawiadomienie k. 37, wezwania do zapłaty k. 38-39, okoliczności bezsporne)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił jedynie częściowo jako bezsporny, a w pozostałym zakresie na podstawie znajdujących się w aktach sprawy dowodów z dokumentów.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Stosownie do treści art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (t. j. Dz. U. z 2015 r. poz. 128 ze zm.) przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. Umowa o kartę kredytową jest odmianą umowy kredytu realizowaną za pomocą elektronicznego instrumentu płatniczego.

W omawianej sprawie powództwo nie jest zasadne i nie zasługuje na uwzględnienie, bowiem powód nie załączył do akt sprawy żadnego dowodu wskazującego na to, czy w ogóle, a jeśli tak w jaki sposób pozwana korzystała z przyznanego jej limitu kredytowego, tym samym czy pozwana w ogóle zadłużyła się wobec pierwotnego wierzyciela. Samo bowiem zawarcie umowy przyznającej limit kredytowy, co oczywiste, nie oznacza jego wykorzystania. Toteż powód twierdząc, że pozwana zadłużyła się względem banku winien tę okoliczność bezspornie udowodnić. Tymczasem powód nie tylko tego nie udowodnił, ale nawet nie wskazał jaka część tego limitu została wykorzystana przez pozwaną, jaka nie została przez nią spłacona, kiedy przypadał termin płatności poszczególnych spłat a tym samym kiedy te stały się wymagalne. Powyższe po pierwsze czyni powództwo nieudowodnionym, po drugie uniemożliwia Sądowi zweryfikowanie poprawności wyliczenia zadłużenia pozwanej w tym sprawdzenia, czy prawidłowo i za jaki okres naliczono pozwanej odsetki umowne i karne. Tym bardziej wobec stanowiska zajętego przez pozwaną, która zakwestionowała wysokość dochodzonego powództwa, mimo że zaprzeczyła samemu faktowi zawarcia z pierwotnym wierzycielem umowy o kartę kredytową, jak i posiadania limitu kredytowego. Pozwana w sprzeczności od nakazu

zapłaty oraz na rozprawie w dniu 29 marca 2018 roku nie zgodziła się z zasadnością wytoczonego powództwa, przede wszystkim nie zgadzając się z wysokością dochodzonego roszczenia oraz prawidłowością jego wyliczenia.

Podkreślenia wymaga, że zasadności roszczenia powoda nie dowodzą, poza samą umową, z której jak wcześniej wskazano nie wynika istnienie zadłużenia pozwanej, czy też załączone wezwania do zapłaty. Na marginesie, wystawione przez powoda wezwanie do zapłaty, który to dokument sam w sobie oczywiście nie może stanowić i nie stanowi dowodu na istnienie zobowiązania pozwanej (tak co do zasady, jak i co do wysokości). Jest to tzw. dokument prywatny, którego formalna moc dowodowa, jak stanowi art. 245 k.p.c., ogranicza się do domniemania, że powód złożył oświadczenie nim objęte. Tylko w takim zakresie dokument ten nie budzi wątpliwości Sądu. Natomiast materialna moc dowodowa omawianego wezwania bez poparcia go odpowiednimi dokumentami źródłowymi, jest nikła.

Jedną z podstawowych zasad procesu cywilnego jest zasada kontradiktoryjności. Oznacza to, iż ten kto, powołując się na przysługujące mu prawo, żąda czegoś od innej osoby, obowiązany jest udowodnić okoliczności faktyczne uzasadniające to żądanie, a także że sąd orzekający nie jest obciążony odpowiedzialnością za rezultat postępowania dowodowego, którego dysponentem są strony (por. wyrok SN z dnia 07 października 1998 r., II UN 244/98, OSNP 1999/20/662). Rola sądu nie polega bowiem na wykonywaniu obowiązków procesowych ciążyących na stronach (por. wyrok s. apel. w Lublinie z dnia 27 listopada 1996 r., III AUa 26/96, OSNC 1997/1/4). Zgodnie zaś z treścią przepisu art. 6 k.c.,

to na powodzie ciąży obowiązek udowodnienia istnienia zadłużenia pozwanej i poprawności jego wyliczenia, jako że z faktu tego powód wywodzi skutki prawne. Reguła ta znajduje również swój procesowy odpowiednik w treści art. 232 k.p.c., w świetle którego to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Jak już wskazano wyżej, obecnie Sąd nie jest odpowiedzialny za wynik postępowania dowodowego, a ryzyko nieudowodnienia podstawy faktycznej żądania ponosi powód. Podkreślenia w tym miejscu wymaga, że powód, jako strona inicjująca proces, jest obowiązany do udowodnienia wszystkich twierdzeń pozwu, w oparciu o które sformułował swe roszczenie. Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, zadaniem sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (por. wyrok SN z dnia 17 grudnia 1996 roku, I CKU 45/96, OSNC 1997/ 6-7/76). Dowodzenie własnych twierdzeń nie jest obowiązkiem strony ani materialnoprawnym, ani procesowym, a tylko spoczywającym na niej ciężarem procesowym i w konsekwencji sąd nie może nakazać, czy zobowiązać do przeprowadzenia dowodu i tylko od woli strony zależy, jakie dowody sąd będzie prowadził. Jeżeli strona uważa, że do udowodnienia jej twierdzeń wystarczy określony dowód i dlatego nie przytacza innych dowodów, to jej błąd nie jest usprawiedliwiony, sama ponosi winę niezgłoszenia dalszych dowodów i nie może zarzucać nieuzasadnionego uniemożliwienia wykazania jej praw

W przedmiotowej sprawie to właśnie powód winien udowodnić, że pozwaną obciąża nieuregulowane zadłużenie wynikające z zawartej z pierwotnym wierzycielem umowy o kartę kredytową (to nie na pozwanej spoczywał ciężar udowodnienia tego, że takiego zadłużenia nie ma). Podkreślić przy tym należy, że powód nie załączając do pozwu, jak również późniejszych pism procesowych żadnego dowodu potwierdzającego zasadność roszczenia, czy wreszcie nie stawiając się na terminie rozprawy tym samym praktycznie pozbawił się możliwości wykazania prawdziwości swoich twierdzeń.

Mając powyższe na uwadze Sąd oddalił powództwo w całości.